

Dolores.

(Roman efter det engelske.)

(Fortset fra No. 45.)

"Jeg saa ham kun endnu en Gang," fortalte Lady Glenmorris videre, "det var paa hans anden Bryllupsdag. Hun, hans retmæssige Hustru, sad i Brudebragt ved hans Side, og jeg, den forsløede, den elendige Stabning, hvis Liv han havde ødelagt, stod fattig og forladt paa Gadehjørnet. Hørelses jeg kom hjem til dig, ved jeg ikke! Da min Moder og min Broder nogle saa Timer efter kom, slogtede jeg! I hin rædselsfulde Nat vilde jeg tage Livet af mig. Dig havde jeg overgivet til dem i den fæle Dødsbevisning, at de vilde forbarme sig over dig! Som en vanvittig vankede jeg om i de mørke Gader. Jeg gik i Vildelse, og da Morgenen kom, kunde mine Fødder næppe bære mig videre. Paa Gaderne begyndte det nu at blive livligt, Vogne rullede frem og tilbage. Da jeg med vakkende Sjæl vilde gaa over en Korsvej, rev en Drosche mig til Jorden! Den Dame, der sad i den, forbarmede sig over mig, tog mig med til sin Bolig, plejede mig, da jeg blev meget syg, og alt, hvad jeg nu er, kan jeg takke hendes Godhed for. Jeg har aldrig glemt dig, Dolores, og aldrig den Mand, som jeg en Gang kaldte min Ægtefælle og som nu var bleven intet, — ja mindre end intet for mig. Men jeg vidste ikke, om han var levende eller død! Først nu ved jeg, at han har været død i otte Aar, og at hans Hustru Lady Victoria Lennox endnu bestandig er Enke. Grev Sankt Maur er din Væstfader, Dolores. Haade jeg været hans Søns retmæssige Hustru, da havde du været hans anerkendte Barnebarn og Arving. Men jeg var det ikke, og saaledes vilde Greven, naar han hørte, hvem du er, foragte og forløse dig."

"Moder, jeg skalde altsaa vel egentlig ikke længere forblive under hans Tag? Men alligevel," sagde Dolores med stolt løftet Hoved, "er jeg dog hans Barnebarn! Hvor vidunderligt! Hans Barnebarn! Men hans Næreb vil nu kun gjøre mig ængstelig, jeg kan ikke mere blive i hans Hus."

"Ja min kjære, jeg finder ogsaa, at det var kløgere, at forlade det."

"Men under hvilket Foregivende, skal jeg tage bort?"

"Sig ham, at du ikke søger dig vel hos ham. Det er tilstrækkeligt; og skalde han ikke ville lade dig tage bort, saa maa du gaa hjemmelig."

"Men saa maa jeg give Afslad paa mine Renter, da han jo er min Formynder."

"Det maa du rigtig nok min kjære; men jeg er ikke helt fattig, jeg har ikke arbejdet forgjæves i alle disse Aar, jeg har sparet mig noget sammen og haaber, at du gjerne vil lade dig underholde af din Moder."

"Nej, Moder, du maa ikke plage dig længere, for at kaste mig Betvæmligheder. Frøken McKinnolds Arv var mig jo havefsagelig derfor saa værdifuld, fordi den gjorde mig det muligt at gjøre dig uafhængig. Jeg vil i alle Tilfælde forsøge at forlade Grevens Hus med hans Samtykke. Da kunde vi leje os et lille Hus et eller andet Sted og leve stille og rolig sammen, du, Elisebeth og jeg. Vil du ikke være hos mig som min Moder, saa kan du jo forestille at være min Anstansdame. Vil du hellere forlade England, saa tage vi til Udlandet, til en eller anden gammel interessant By og leve der ganske herlig af vore fire hundrede Pund Sterling i Rentepenge. Vi ere da frie som Fuglen i Luften og lykkelige over, at vi nu gjensidig kunne være hinanden alt, kjære Moder."

Hun omsvøbte Lady Glenmorris fuld af kjærlig Begejstring.

"Jeg — jeg kan endnu ikke tage bort," svarede Lady Glenmorris.

"Du er maaske bunden ved en Kontrakt, Moder?"

Lady Glenmorris nikkede bekræftende.

"Men hvor skal jeg da blive og vente paa dig," spurgte Dolores videre, "naar jeg har forladt Sankt Maur-House. Kan jeg maaske leje mig ind et Sted i Nærheden af dig?"

"Nej, det gaar ikke an, min kjære. Lad mig først tænke nærmere derover. Helt vilde jeg se dig gift med den Mand, der kjender min sørgelige Skjæbne og elsker dig saa inderlig, at alt andet er ham ligegyldigt, med Gifford Melcombe nemlig. Dette Ægtekab vilde beskytte baade dig og mig. Men jeg siger dig ikke dette for at udvove nogen Indskyldelse paa dig, thi jeg vilde hellere se, Dolores, end taale, at du paalagde dine Følelser Tvang."

Hun trykkede den unge Pige ind til sig og kyssede hende lidenskabelig.

"Du taler, som om en stor Fare truede, fra hvilken kun Hr. Melcombe kan frelse dig," sagde Dolores.

"Des værre er det saaledes min Yndling, kun han kan frelse mig."

"Hvori bestaar den Fare, Moder?"

"Lad os ikke tale derom, vi have haft Sindebevægelser nok i Dag. Hvor gjerne jeg end vilde skaarne dig, saa maa jeg dog med Tiden give dig Oplysning om alt. Hvornaar vil du forlade Sankt Maur-House?"

"Om otte Dage, Moder," svarede Dolores bedrøvet.

"Indtil den Tid maa Hr. Melcombe have sørget for en passende Bolig til dig; han fuldkommen Tillid til ham som min Stedfortræder, Dolores. Jeg vil skrive dig udførlig til, hvad du skal gjøre, min kjære. Vil du ogsaa følge mit Raad i alting?"

Dolores lovede det straks med Glæde.

"Mit kjære Barn, du betror dig altsaa fuldstændig til min Omfarg, uden at kjende mig nærmere og uden at spørge videre?"

"Ganste vist, Moder, jeg har altid elsket dig, men har med mine Tanker ikke mere søgt dig paa denne Jord, men blandt Englene i Himlen. Jeg har Tillid til dig og vil gjøre alt, hvad du forlanger af mig."

"Selv at opgive Sir Basil Nugent, mit Barn?"

"Ja Moder!"

Lady Glenmorris betragtede med et af Taarer tilføret Blik det søde, offervillige Ansigt, som Livelsens Skjer for-

klarede, de ildfulde mørke Øjne, som saa saa tillidsfulde op paa hende.

Hvad kunde hun byde sit Barn som Erstatning for dette store Offer? Kun sin Kjærlighed og sine Taarer, ikke engang et Samliv med sig!

"Min dyrebare Pige," hviskede Moderen, "jeg kan ikke tage dig til mig og ikke leve sammen med dig, maa berøve dig din Kjærlighed, dit sikre Tilflugtssted i Sankt Maur-House, ja maaske endog saa din lille Formue. Mit stakkels Barn, din Moder er en Forbandede for dig."

Dolores modfagde hende ivrig, men Lady Glenmorris vedblev uden at lade sig paavirke heraf:

"Kun min Død vilde kunne lade dig beholde de Gøder, som ere dig saa dyrebare. Rolig, min kjære! Endnu andre Hjørtier end dit vilde blive sparede for saar Klummer, hvis jeg blot kunde dø. Men Selvmord er kun de fejles Tilflugt, og dog, Dolores, hvis min egen Tilintetgjørelse kunde kjøbe din Lykke, vilde jeg ikke vige tilbage for dette Offer! Men jeg maa leve videre, ogsaa for din Skyld, skjønt jeg endnu ingen Udgang kan se af den Labyrinth af Begynderinger, hvori jeg besvinder mig."

"Min kjære Moder, sørg ikke! Jeg er ung og stærk og kan bære mere, end du tror."

Sorg og Kjærlighed klempe i den ulykkelige Lady Glenmorris' Ande. Med Glæde vilde hun have øret sig for sin Datters Lykke, hvis ikke hendes Ægtefælle og hendes Søn havde været. Turde hun drage disse to med ind i Forbannelsen? Dødsbegjæret af hendes Hemmelighed vilde røve hende alt, hendes Ægtefælles Agtelse og Kjærlighed, Moders rettigheberne over hendes Søn, Rang og Rigdom, — kun Dolores vilde hun beholde. Og ogsaa for hende vilde hendes Moders Vlyffe være skjæbetsoanger. Dolores maatte give Afslad paa sin Kjærlighed; thi et Ægtekab med Sir Basil maatte aabenbare den skrækkelige Sandhed, fordi det vilde være umuligt, endnu længere at holde hendes Moders Rang og Stilling skjult for Dolores. Ingen Lysstraale oplærede hendes sørgelige Skjæbne!

Et Uhrs Slag vækkede hende fra hendes mørke Grublen. Kl. slog allerede tre. Hvor hurtigt var dog Timerne henrundne. Hvad vilde hendes Ægtefælle tænke om hendes lange Fræverelse?

"Mit Barn, jeg kan ikke længere," sagde Lady Glenmorris, "men jeg vil snart igjen træffe sammen med dig, og allerede i Morgen skal du høre fra mig. Glem ikke, at du kan tale med Melcombe om alt, hvad du ønsker at sige mig. Jeg er saa lykkelig over, at jeg endelig har set dig, at du er saa kjær, saa god og saa smuk."

Efter en lang og inderlig Omfavnelse tog Lady Glenmorris sit Slør for Ansigtet og forlod Bærelset og Huset, uden at Tjenestepigen bemærkede hendes Bortgang. Da hun var kjørt bort i den Vogn, der havde ventet paa hende, faldt det pludselig Dolores ind, at hun endnu bestandig ikke kjendte sin Moders Åbryde og overhovedet kun vidste saa meget, som Hr. Melcombe havde fortalt om hende. Men desuagtet var Dolores' tibliger Frygt helt forsvunden! Lady Glenmorris' skjønne Ansigt var saa rent, at heller ikke den mindste Mistro kunde opstaa.

"Jeg har Tillid til min smukke Moder trods den Hemmelighedsfuldhed der omgiver hende, og som jeg ikke kan udgrunde, tænkte den unge Pige. Hun skal hos mig finde Trøst og Hvile og skal ikke plages mere. Hvis jeg virkelig skalde miste min Formue, saa vil jeg ernære os begge to ved mit Arbejde. Hun maa for min Skyld opgive sin Plads."

Da hun nu ogsaa gik ned, traf hun Tjenestepigen i Forstuen.

"De vil ikke blive længere Frøken? spurgte denne, idet hun aabnede Gadedøren. Men Hr. Melcombe bliver ogsaa alt for lange borte. Jeg vil sige til ham, at der har været to Damer her, som vilde lade sig male."

I samme Øjeblik, som Dolores traadte ud af Huset, gik en midaldrende Herre langsomt forbi, idet han saa flygtig paa hende.

Det var Lord Glenmorris, der dog havde gjenkjendt sin Hustru i Piccadilly og var fulgt efter hendes Vogn. Han var i de sidste tre Timer flere Gange gaaet forbi Huset og havde lige set Lady Glenmorris kjøre bort.

Efter at Dolores ligeledes var tilfjæret var stegen ind i den nærmeste Drosche og kjørt bort, henvendte Lorden sig til Tjenestepigen:

"Vor Hr. Melcombe her?"

"Ja, Sir," svarede hun, idet hun traadte tilbage, "han har lejet et Værelse her, men —"

"D, det gjør intet," svarede Lorden og tvang sine blege Læber til et smil. "Jeg takker, jeg vil ikke gaa op. Der var vel ogsaa en Dame her, der vil tale med ham?"

"Ja, Sir, hun blev over to Timer, men —"

Hun vilde endnu tilføje, at denne og endnu en Dame til havde ventet forgjæves, fordi Hr. Melcombe allerede tidligere om Morgenen havde forladt Huset; men Lorden bortkjærne sig uden at sige mere, og hun kunde kun stirre efter ham med aaben Munde, idet han gik bort med Hatten trykket langt ned i Panden.

XXXIV.

Endnu en Gang Billed-Galleriet.

Dolores steg ud af Droschen i Nærheden af Belgrave-Square og gik den korte Strækning til Sankt Maur-House til Fods.

Foruden den gamle Elisebeth vidste ingen, at hun var gaaet ud, og denne, der holdt sit unge Hverkskab for ufejlbarligt, fandt intet paafaldende deri, at Dolores var bleven tre Timer borte.

Denne vidunderlige Gjenfyn med hendes Moder, som havde givet hendes Liv en ny Vending, beskæftigede endnu bestandig den unge Piges Tanker, da hun havde begiet sig til sin egen Dagligtue. Og hvor sølsomt var det, at hun boede i sin Faders Hus, maaske i et Værelse, som han ofte havde bekrædt. Hvor skjæbetsoanger og ogsaa for hele hendes Liv var ikke det Bedrag, som han havde søet mod hendes Moder. Haade han handlet aabent og ærlig, saa havde hun nu været Grev Sankt Maur's retmæssige Arving, havde turdet

kalde den af hende saa højt ærede Diding Vedstefader. Hun spurgte sig selv, hvorledes det kunde have været muligt, at hendes Moder havde kunnet elske en Mand, der var saa egenkjærlig.

Fru Hollys Indtrædelse afbrød Dolores' Grublerier. Den gode Dame bar en Balle med en sirlig ordnet Frokost og sagde fuld af Omfarg:

"Jeg har lige hørt, Frøken Wynne, at De ikke var til Stebe ved den anden Frokost og bringer Dem derfor noget The og kold Steg. De er bleg, har De Hovedpine?"

"Ja mit Hoved er ikke ganste frit," svarede Dolores.

"Jeg var gaaet ud, Fru Holly, og er først nu lige kommen hjem."

"Er De gaaet alene, Frøken Wynne?"

"Ja Fru Holly."

"Undskyld mig min Dristighed, Frøken Wynne; men da De ikke er saa fortrolig med de engelske Sæder, vil jeg tillade mig at give Dem det Raad, at De idetmindste lader en Tjener ledsage Dem."

"Jeg takker Dem for Deres venlige Raad og vil i Fremtiden ogsaa følge det," svarede Dolores kjærlig.

Hun opfordrede den omhyggelige Husholderesse til at blive lidt hos sig og spise og drak da af det medbragte.

"Jeg troede De havde trukket Dem tilbage for at tænke paa Deres afskiede Betshterinde," begyndte Fru Holly paa ny efter en Stund, "og er virkelig ogsaa bange for, at De er for meget overladt til Dem selv, og har det for ensomt. En lille Afspredelse vilde maaske være god. Kunde De ikke have lyst til en Gang at gaa igjennem hele Huset? De har endnu rigelig Tid, til De skal klæde Dem paa."

Dette Forslag blev modtaget med Glæde af Dolores, og hun gennemvandrede ved Fru Hollys Side beundrende de mange pragtfulde Værelser og Sale, som indeholdt saa mange sjældne Statte, Malerier af gamle Mestre, antike Statuer og værdifulde Bøger og gamle Haandskrifter, der kunde beejtne en Granfer. Forgjæves søgte Dolores efter sin Faders Værelse, som hun dog ikke vovede at spørge efter.

Da de havde set alle Daglige og Stadsverreterne og alle de for Gjester stemte Værelser, sagde Fru Holly:

"Nu, Frøken Wynne, vil jeg vise Dem vort Billed-Galleri, som er saa righoldig og værdifuld, at en Nation kunde vær stolt deraf."

Mit besaf Ord betraadte begge Damerne Galleriet.

"Her ere Originalmaterier af Murillo, Rubens, Titian, Bandyt og endnu mange andre gamle berømte Mestre," fortalte Fru Holly med Begejstring. "Og disse pluttiske Kunstværker her koste en fyrstelig Formue. Denne lange Række her indeholder kun Familienportraet."

"Lad os betragte dem først," sagde Dolores, idet hun traadte nærmere. "Hvem var denne Kavaller, Fru Holly?"

Husholderessen gav den onskede Underretning og tilføjede endnu en lille romantisk Fortælling. De gik fra Værelse til Værelse og nærmede sig det sidste.

"Dette her er Billedet af Grev Sankt Maur's eneste Søn, Lord Osvald Lennox," sagde Fru Holly. "Han døde meget ung og efterlod kun en Enke, Lady Victoria Lennox, men ingen Børn. Da Greven itt mere vil gifte sig, udør med ham Grev Sankt Maur's Hovedlinje, og alle Titler og Besiddelser gaa derfor efter hans Død over til en Sidelinje. Det er meget sørgeligt for Greven, at han ingen Efterkommere har, og det er vel ogsaa af den Grund, at han altid er saa alvorlig."

Disse Ord hørte Dolores kun som en fjern Mumlens, det fornedede for hendes Øjne, og hendes Hjerne bankede i voldsomt Oprør. Da hendes Blod igjen rullede roligere, og hun igjen kunde se tydelig, slugte hun sin Faders Billede med Øjnene.

Det var et Ansigt fuldt af Ælskhed og Ynde, med aabne Pande, frit Blik og venlig Smil. I disse blide Træk kunde Dolores ikke opdage nogen Hjørteløshed og Egentjærlighed, i disse ærlige Øjne ikke nogen Jalskhed. Kun den sine Mund og den bløde Hage røbede ogsaa for hende, den lidet søde Ironologi, en stor Karakterføghed. Naar Maleren havde opfattet dette Ansigt som Sjælens sande Spejl og ikke havde idealiseret det, saa kunde Originalen umulig være ond med koldt Blod, men vel søag og vaklende, let tilgjængelig for Forsjorelse og til at lade sig henrive af sine Lidenskaber. Dolores var henrykt over sin Faders Billede. Saaledes maatte han have set ud, have smilet saaledes, da han oortalte den umistænksomme, taabelige Skolepige til at ægte sig. Hun forstod nu sin Moders Kjærlighed. Denne fintegnede Mund havde ogsaa kunnet bedære et ældre Menneske endlige den ulykkelige barnlige Duenie.

"De beundrer Lord Osvald Lennox, Frøken Wynne. Han var sine bløde Moders udtrykte Billede, thi Lennox-erne have alle været lige saa mørke som Grev Sankt Maur. Frøken Holly, De ligner egentlig den grevelige Familie," sagde Fru Holly, "som pludselig bemærkede den paafaldende Lighed, Dolores havde med Greven, Deres Teint, Deres Haar og Deres Øjne ere lige saa mørke, og De har det samme Blik som Greven. Jeg kan ikke forklare mig denne Lighed; er De maaske langt ude beslaget med Familien Lennox?"

Dolores undgik at svare paa dette Spørgsmaal, idet hun selv spurgte:

"Kan De endnu godt minde Lord Osvald Lennox, Fru Holly?"

"Ja, Frøken Wynne, jeg har jo kjendt og elsket ham fra hans første Barndom af."

"Han var altsaa ikke saa ond?" spurgte Dolores ubestemtfont.

"Saa ond? Man har sandsynligvis talt til Dem om hans Letsindeghed. Han var en elskværdig Dreng, kun for eftergivende, og denne Egenkab blev skjæbetsoanger for ham i den moderne Alder. Han formaadede ikke at modstaa flemme Kammeraters Frijselver og levede udsvævende som de. Efter sit Giftermaal med Lady Victoria Glesmere var han som forvandelt. Han omgiktes ikke mere med sine tidligere Venner, var alvorlig og tilbageholdende og syntes at angre sit tidligere Liv. Han blev nu en god Søn. Hans Ægtefælle var ikke lykkelig; hans Hustru var livslysten og elskede Selstabelighed, medens han søgte Tilbagetrukkethed."

"Maaske angrede han — hvem ved," sagde Dolores vendte sig bort.

Fru Hollys ledsagte Dolores til hendes Værelse og bortskjærpede sig derpaa.

Elisebeth afbrød den unge Piges Grublen, da hun kom for at hjælpe hende med hendes Paaklædning.

Dolores lod sig mekanisk klæde paa og skjænkede ikke yndige Billede i Spejlet nogen Opmærksomhed. Hun klædte sig med sit højt opsatte Haar, sin lange sorte Silkeholed med Krepgarneringerne og de blændende, hvide Ribestrimler Halsen og ved Hænderne en Markise fra gamle Dage, som var stegen ud af sin Ramme i Støttet i Versailles.

Dolores gik ned i Dagligstuen og blev modtaget af Greven paa hans sædvanlige fine Maade og høit til Spisefisalen. I en sølsom bevæget Sindstilstand iagttog Dolores den gamle barnløse Mand, der ikke anede, hvilket Vaand der forened ham med hans Myndling, at hun var det eneste Sted paa hans Stamme. Aldrig vilde vel den uoverfælgelige Stræmsalbe, der, som Dolores tænkte, skilte hende fra hendes Væstfader.

Efter Bordet sang Dolores igjen Koffte Ballader om muntere, smaa, franke Sange og fantaserede derpaa jagte Fortepianoet. Da hun efter en Stunds Forløb var sig til sine Drømmerier, saa hun, at Greven var slunnet ind paa sin Stol. Hans ærværdige Hoved var sunket ned paa hans Bryst; hans Aandebredt var roligt og regelmæssigt.

Dolores rejste sig og nærmede sig, kun følgende sit Hjerte der slog saa varmt for hendes Vedstefader, sagte til den vennde, bøjede sig efter en kort Tøven ned over ham og trykkede et søgt Kys paa hans graa Haar.

Hun vilde hurtigt vende tilbage til sin Plads; men hendes end hun naaede den, aabnede Greven sine Øjne og saa hende og forsende paa hende. Hun rødmede til op over Ørene og ud i Fingertspidserne som et brødebevidst Barn.

Et muntret Smil spillede om Grevens strønge Mund og mildnede hans Træks Ålvor.

"De kyssede mig?" spurgte han.

"Ja Mylord, jeg — jeg troede, De sov."

"Jeg sov virkelig, men Deres lette Trin vækkede mig om min lette Spon. Altsaa, Frøken Wynne, De kyssede mig men — hvorfor?"

"Fordi — fordi jeg ærer Dem saa højt," svarede Dolores med forsjet Rødmme. "Jeg forestillede mig, at De var min Fader eller min Vedstefader. Tilgiv mig min Dristighed, Sir —"

"Tilgive? Ja, mit Barn, paa den Betingelse, at jeg maa forestille mig, at jeg virkelig er Deres Vedstefader, og De vil tillade mig at give Dem Kysset tilbage."

Han kyssede hendes Pande, og Dolores tog dette Kys som en faderlig Betsjægnelse.

"Og nu Frøken Wynne, lad os nu sidde fortrolig sammen," sagde Greven muntret og rykkede en Stol til hende tæt hen til sin Stol. "Jeg tænker, at da vort Bekjendskab har begyndt paa denne hjertelige Maade, skalde vort Forhold blot være det formelle Forhold mellem en Formynder og en Myndling. Det beror vel ikke paa en Støffelse, naar jeg siger, at De har faaet mit Kjær, og jeg selv har elsket Dem fra det første Øjeblik af, da jeg saa Dem; saaledes er der en gjensidig Tiltrækningskraft til Stebe. Jeg er en ensom gammel Mand, vil De tillade mig, at jeg elsker Dem som en Fader og adopterer Dem som Barnebarn?"

"D, hvor gjerne vilde jeg det!" sagde Dolores med bevæget Stemme.

"Hele Dagen har jeg langtes efter den Time, da jeg skalde vende hjem, i Steben for som ellers at være bange for den," vedblev Greven; "thi jeg vidste, at De var her, at Deres venlige Ansigt vilde oplyse og opvarme mit gamle Hæjs. Jeg elsker Dem, Dolores, som jeg vilde have elsket en Datter Glem ikke, at jeg fra nu af har en Faders Retligheber over Dem."

Dolores havde den lykkelige Gave at vinde alle Hjørtier kun saa formaadede at modstaa hendes yndige Ansigt ubesindste Trylleri, hendes vindende Væsen. Og saa Grev Sankt Maur trøede siden hint barnlig Kys, at han ikke mere vilde kunne leve uden hende.

"Jeg har endnu noget ganske sørligt at meddele Dem, sagde Greven søgende. "Sir Basil Nugent har besjagt mig i Dag og fortalte, at da han ved en Fejttagelse blev meldt af Tjeneren, havde han truffet Dem. Sir Basil synes at være meget modtagelig for Indtryk og synes at have forestillet sig Dem, Dolly; thi han bad om at maatte besøge mig i Afteen for at blive foreskillet for Dem."

"Jeg vil altid gjerne modtage Deres Venner," svarede Dolores sagte under Uanfæghedens pinlige Tryk."

"Sir Basil Nugent er min Yndling; men jeg har givet Hr. Melcombe mit Løfte, at jeg vil tale hans Sag hos Dem. Han elsker Dem, Dolores, og et Ægtekab med ham vilde en forskjellige Grunde være fordelagtigt for Dem. Han har vist sig ædel og højmødig. Tror De ikke, Dolly, at De kunde tage imod hans Væsten."

XXXV.

Lady Victoria.

Dolores blev sparet for at svare, idet Tjeneren meldte "Sir Basil Nugent."

Greven modtog sin Yndling med et glad Smil og forestillede ham straks for sin Myndling, hvem kun den unge Barons fuldkomne Ålvor forhindrede i at røbe sig.

Den gamle Greve maatte tro, at det unge Par var blevet meget hurtigt bekjendt med hinanden. De betragtede forskellige Albums sammen, talte om Bøger og andre Ting spabjerede ud i Vinterhaven for at beundre den store Mængde Blomster og Planter, og tilslut sang og spillede Dolores for den unge Gjest.

"Jeg har længe ikke set et saa smukt Par," tænkte Greven, der iagttog dem opmærksomt. "De synes som stæbt for hinanden; jeg kunde nok ønske at se dem forened, hvilket min Myndling var ham jævnyrbig. Men han kan med sin personlige Fortvinn, sin fremragende felfskabelige Stilling og sin store Rigdom gifte sig med Datteren af et høitstaende Hus."

(Fortsettes.)